
[2003-11-RE](#)

CAUSA 2003-11-RE

Número de registre 331-2003. Recurs d'empara

AUTE DEL 2 D'OCTUBRE DEL 2003

BOPA núm. 74, del 9 d'octubre del 2003

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 7 de juliol del 2003 per la representació processal de les Sres. Júlia i Ariadna Viladomat Erola, Mercè Erola Gresa i Cristina Viladomat Cortabitarte, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra l'aute del 4 de desembre del 2002, dictat per la Batllia i contra els autes del 24 de març i del 16 de juny del 2003, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que sol·licita al Tribunal Constitucional que dicti sentència atorgant l'empara sol·licitada, declarant que durant l'execució de la sentència dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior el 18 de novembre del 2002 s'ha vulnerat el dret fonamental a la jurisdicció de les recurrents, anul·lant els autes recorreguts i declarant que "l'execució per la Batllia de la Sentència de 18 de novembre de 2002, no fou ajustada a Dret, i per consegüent anul·lant els actes i resolucions efectuades en el dit marc de l'execució indeguda, i ordenant reposar els efectes produïts per l'execució anul·lada" ;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 29 d'agost del 2003;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedents

Primer

El 19 d'abril de 1999, es va produir una allau al pic del Pla de l'Estany d'Arinsal que va causar la mort, entre d'altres, del Sr. Albert Viladomat Cortabitarte. El Sr. Ferran Veliz, que estava realitzant un reportatge fotogràfic sobre el descens del grup d'esquiadors, va fotografiar tot el

desenvolupament del sinistre fins el resultat mortal. El Servei de Policia va confiscar tot el material fotogràfic del Sr. Ferran Veliz i la Batllia va incoar diligències prèvies per investigar l'accident. Mitjançant aute del 28 de febrer del 2001, la batlle instructora va decidir l'arxiu de les diligències prèvies per considerar que no es podia constatar l'existència de cap acció imprudent que hagués pogut provocar l'accident mortal.

Segon

El Sr. Ferran Veliz va sol·licitar reiteradament a la Batllia el retorn del material fotogràfic confiscat, a la qual cosa va oposar-s'hi el Sr. Joan Viladomat Cortabitarte, germà d'una de les víctimes, al·legant que les fotografies comprometien la intimitat de les víctimes de l'accident i de les seves famílies, i mitjançant aute del 20 de juny del 2002, la batlle va decidir que llevat les fotografies que eren peces de convicció, els negatius podien ser retornats al seu propietari, "sense perjudici de què els familiars exercitin les seves legítimes pretensions en l'àmbit civil".

Tercer

L'1 de juliol del 2002, la representació processal de les recurrents va interposar davant la batlle de guàrdia demanda de procediment urgent i preferent de tutela dels drets fonamentals, previst en l'article 41.1 de la Constitució, mitjançant la qual manifestava que s'havia lesionat el dret a la intimitat privada i familiar de les demandants com a conseqüència de la captació de les imatges fotogràfiques relatives a la mort del Sr. Albert Viladomat Cortabitarte. La batlle va ordenar immediatament el segrest i el dipòsit del material fotogràfic del sinistre. I el 17 de juliol del 2002, va dictar un aute en què desestimava la petició de les demandants, per considerar que no era aplicable el procediment urgent i preferent.

Quart

El 6 de setembre del 2002, la representació processal de les recurrents va presentar recurs d'apel·lació contra l'aute esmentat. La Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, mitjançant sentència del 18 de novembre del 2002, va estimar parcialment el recurs d'apel·lació en què manifestava que el procés urgent i preferent "resulta un instrument perfectament vàlid per a la tutela del dret fonamental invocat", i va desestimar la demanda en el fons per considerar que el fet d'haver-se produït la mort en un lloc públic i en ocasió d'un reportatge fotogràfic, consentit per la víctima, no vulnerava el dret fonamental a la intimitat de les demandants.

El 3 de desembre del 2002, la batlle va executar la sentència esmentada, retornant el material fotogràfic al Sr. Ferran Veliz. La representació processal de les recurrents va presentar un escrit davant la Batllia, "protestant per l'execució consumada i demanant l'adopció de mesures urgents per a tractar d'evitar els perjudicis que se'n deriven". El 4 de desembre del 2002, la Batllia va dictar un aute que desestimava la sol·licitud formulada i que confirmava l'execució.

Cinquè

L'11 de desembre del 2002, la representació processal esmentada va presentar recurs d'empara contra la sentència del 18 de novembre del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia en el marc del procediment urgent i preferent establert a l'article 41.1 de la Constitució, per considerar que s'havia produït una vulneració del dret fonamental a la intimitat privada i familiar de les recurrents.

Sisè

Mitjançant aute del 20 de desembre del 2002, el Tribunal Constitucional va acordar admetre a tràmit el recurs d'empara 2002-12-RE, va ordenar al Sr. Ferran Veliz el dipòsit a la Batllia del material fotogràfic afectat per aquesta causa, i va prohibir-li de fer-ne cap mena d'ús o divulgació.

Setè

El 22 de gener del 2003, la representació processal de les recurrents va formalitzar el seu recurs d'apel·lació interposat el 17 de desembre del 2002 contra l'aute dictat per la Batllia el 4 de desembre del 2002, per considerar que aquest aute havia vulnerat els drets a la jurisdicció i al procés degut reconeguts a l'article 10 de la Constitució, per quant, d'una banda, la sentència del 18 de novembre del 2002 no era encara executable i, d'altra banda, per haver-se crebantat el contradictori en la fase d'execució i, també que la sentència esmentada no podia ser executada mentre cabés recurs contra la mateixa sentència, no sent en conseqüència ferma, demanant per tant la revocació de l'aute recorregut i la declaració de què l'execució de la Batllia no era ajustada a dret.

Vuitè

El 28 de febrer del 2003, el Tribunal Constitucional va dictar sentència en la qual desestimava el recurs d'empara interposat per la representació processal de les recurrents i declarava que la sentència del 18 de novembre del 2002, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, en el marc del procediment urgent i preferent establert a l'article 41.1 de la Constitució, no vulnerava el dret a la intimitat privada i familiar de les recurrents.

Novè

Mitjançant aute del 24 de març del 2003, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar el recurs d'apel·lació interposat contra l'aute del 4 de desembre del 2002 dictat per la Batllia. Contra aquest aute, la representació processal de les recurrents va formular un incident de nul·litat d'actuacions per considerar que s'havia produït una vulneració del dret a la jurisdicció de les recurrents.

El 16 de juny del 2003, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident de nul·litat ja que "manca un dels seus requisits essencials, des del moment en què els interessats havien denunciat anteriorment la vulneració del dret fonamental que ara tornen a invocar en defensa de les seves pretensions".

Desè

El 7 de juliol del 2003, la representació processal de les recurrents va presentar un recurs d'empara contra l'aute del 4 de desembre del 2002, dictat per la Batllia i contra els autes del 24 de març i del 16 de juny del 2003, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció reconegut a l'article 10 de la Constitució.

En el seu escrit de recurs d'empara, la representació processal de les recurrents manifesta que "en el marc del procediment urgent i preferent, el recurs d'empara davant el Tribunal constitucional es configura com una vertadera instància, que fa que la Sentència del Tribunal Superior resolent l'apel·lació no guanyi fermesa des de què es pronuncia. (...) I precisament la doble consideració del

recurs d'empara en el procediment urgent i preferent, com a vertader "recurs" amb efectes devolutius, previst no "per la llei" sinó per la mateixa Constitució, impedia que la Sentència de 18 de novembre del 2002 pogués considerar-se ferma i, doncs, ésser executada".

També manifesta que la Batllia no va respectar el principi del contradictori en el marc de l'execució de la sentència del 18 de novembre del 2003 i que l'acte del 24 de març del 2003 dictat per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia "restringeix la intensitat dels efectes" d'aquest principi, la qual cosa "no té fonament en la llei; i a acumulativament, vulnera el principi de seguretat jurídica tutelat a l'article 3.2 de la Constitució" i afegeix que no pot compartir que "l'exercici d'un dret jurisdiccional estigui restringit en funció de les probabilitats de què prosperi".

Per acabar, les recurrents demanen al Tribunal Constitucional que dicti sentència atorgant l'empara sol·licitada, declarant que durant l'execució de la sentència dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia el 18 de novembre del 2002 s'ha vulnerat el dret fonamental a la jurisdicció de les recurrents, anul·lant els actes recorreguts i declarant que "l'execució per la Batllia de la Sentència de 18 de novembre de 2002, no fou ajustada a Dret, i per consegüent anul·lant els actes i resolucions efectuades en el dit marc de l'execució indeguda, i ordenant reposar els efectes produïts per l'execució anul·lada".

Onzè

El 29 d'agost del 2003, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que "l'execució de la sentència que no vulnera, restringeix o viola el dret fonamental a la intimitat, no pot comportar la vulneració del dret a la jurisdicció per raó de si és o no ferma i executiva la mateixa resolució abans del pronunciament d'aquest M. I. Tribunal Constitucional, tota vegada que havent estat declarat per aquest Tribunal la seva adequació a la Constitució, les mesures d'assegurament previstes per a una eventual sentència atorgadora d'empara decauen per elles mateixes. Finalment, si procedim a l'anàlisi formal de les resolucions jurisdiccionals adoptades per la Batllia i el Tribunal Superior de Justícia, hem de concloure que els Autes impugnats podran ésser o no compartits pels recurrents en empara en quant a la decisió que estableixen, però és evident que els mateixos venen fonamentats en dret amb una motivació jurídica raonada i donen solució a les pretensions interessades pels recurrents".

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licita la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2003-11-RE per manca manifesta de contingut constitucional de les pretensions de les recurrents, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

D'acord amb el que hem exposat en els antecedents, es pot observar que ens trobem davant una pretensió buida de contingut constitucional. Aquesta absència de contingut ve determinada per la naturalesa de cosa jutjada material i formal de la nostra sentència del 28 de febrer d'aquest mateix any, mitjançant la qual es desestimava la pretensió substantiva, formulada de nou per les recurrents actuals, que es declarés vulnerat el seu dret a la intimitat personal i familiar. El Ministeri Fiscal, en el sentit que acabem d'assenyalar, recorda en el seu escrit la sentència del Tribunal Constitucional del 12 de maig del 2000, en la qual, després d'un raonament detallat, resumíem la nostra posició en aquell supòsit, afirmant que "no existeix el dret a la protecció jurisdiccional d'un dret que no ha estat vulnerat".

El recurs actual, amb majors i més evidències directes sobre el seu enteniment inadequat del

contingut del dret a la jurisdicció, se'ns presenta com una repetició del que ja es va analitzar i resoldre en aquella sentència: tot allò que va donar origen al procés principal, del qual aquest recurs d'empara pretén derivar-se, va ser la qüestió de la possible vulneració del dret a la intimitat, com podem comprovar al resum contingut en els antecedents d'aquesta resolució. I aquesta qüestió manca de qualsevol element pendent que tingui substantivitat pròpia a partir del moment que el fons de l'assumpte va ser resolt per la nostra sentència del mes de febrer passat: si el Tribunal Superior de Justícia va considerar ferma una sentència que no ho era, o si l'aute d'execució de la Batllia, va negar o no va negar el principi de contradicció, entre les parts, ambdues actuacions anteriors a la sentència constitucional, són qüestions que, excepte que haguessin produït danys per acció o omissió dels òrgans judicials, haurien d'haver-se entès com a caducades a partir del moment que aquest Tribunal Constitucional va denegar a les recurrents la seva pretensió. D'altra banda, com que totes les actuacions judicials que ara s'impugnen han contestat de manera motivada i no existeix cap pretensió substantiva que puguem atendre, l'absència evident de contingut constitucional ens obliga a inadmetre a tràmit aquest recurs d'empara.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2003-11-RE, interposat per la representació processal de les Sres. Júlia i Ariadna Viladomat Erola, Mercè Erola Gresa i Cristina Viladomat Cortabitarte, contra l'aute del 4 de desembre del 2002, dictat per la Batllia i contra els autes del 24 de març i del 16 de juny del 2003, dictats per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal de les recurrents, al president de la Batllia, al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 2 d'octubre del 2003.

Miguel Herrero de Miñón

Philippe Ardant

President

Vicepresident

Miguel Ángel Aparicio Pérez Pere Vilanova Trias

Magistrat

Magistrat